

**Ніжно землю огорта снігова перина,
Спокій хай дарує вам, друзі, кожна днина.
Віри, миру і добра зичим вам багато.
Кожен день нехай буде незабутнім святом.**

КОМУ ПОТРІБНЕ РІЗДВО

Це час на співи, гостини й веселощі з «фірмовим» вітанням: «Христос народився! Славімо Його!»... Час вечірок і святкування. Час радості, яка швидко забудеться, як тільки настануть будні...

Це Різдво?

Якщо так, то нам насправді не потрібне Різдво. Нам досить святкової атмосфери, подарунків, веселощів, пісень... А хто в центрі – неважливо. Будь-хто... Якийсь собі Санта Клаус.

Час це змінити! Одного разу Ісус покинув славу небес і зодягнувся в тлінне людське тіло. Так сталося Різдво. І це Різдво – назавжди. Бо

це щоденне життя в великій радості, про яку звістили ангели пастухам (Луки 2:9-11). Радості навіть у терпіннях. У труднощах. Серед пандемії...

Це життя радості має велику причину. Ісус був народжений, як ми, ріс, як ми, долав спокуси, як ми, терпів труднощі, як ми, щоб вирости і – померти в муках на хресті Голгофи!

Це дивно, нелогічно і навіть страшно, але саме так Бог явив Свою любов до всіх людей, які коли-небудь жили чи ще будуть жити.

Його любов не закінчилася смертю Ісуса. Заплативши ціну за наш гріх, вона воскресла і звільнила всіх, хто лише хоче цього, від влади гріха і смерті.

Що це означає для нас? Ісус і лише Ісус – наш Господь і Спаситель, Бог нашого життя. Він Бог

кожного нашого дня. Навіть у нелегкі часи Він панує, і все в Нього під контролем. Ми не завжди розуміємо, що відбувається, але все, що відбувається, – в Його руках. Ніщо не випадає з поля Його зору, тому що Він – Господь.

Ми не знаємо, що нас чекає в Новому році. Але знаємо, у Чиїх руках наше життя і в Новому році. І Йому довіряємо.

Саме для цього і сталося Різдво. І таке Різдво потрібне всім людям загалом і вам зокрема. Вже і зараз. Сьогодні і – назавжди.

Чи знаєте ви таке Різдво? Чи святкує його ваше серце щосекунди? Свято Різдва – найкраща нагода, щоб знайти правильну відповідь на ці питання.

Христос народився! Славімо Його!

Людмила БЕНДУС.

**«Ось діва в утробі зачне, і Сина породить, і назвуть Йому Ймення Еммануїл, що в перекладі є: З нами Бог» (Матвія 1:23).
Дорогі брати та сестри! Сердечно вітаю вас із Різдвом Христовим та Новим 2022 роком!**

Так незбагненно швидко лине час, і ми щораз то ближче до зустрічі з нашим Спасителем Ісусом Христом. І це радісна звістка!

У 2021 році ми зустрілися з багатьма викликами, іноді дуже складними й нелегкими. Та наш Бог допоміг все пройти, додавав сил і духовних, і фізичних. І за це Йому наша щира подяка!

Тож бажаю всім вам у Новому 2022 році невпинно покладати свою надію лише на Господа, з вірою долати виклики, які чекають у майбутньому, і ревно продовжувати служити Богу та ближнім, пам'ятаючи, що обітниця Божі завжди в силі.

З повагою та молитвами –
єпископ УЦХВС Юрій Веремій.

**РІЗДВО НЕ ІГНОРУЄ
ВАШ БІЛЬ**

СТОР. 2

**ІСТОРІЯ ДО
СВЯТКОВОГО СТОЛУ**

СТОР. 3

**ЯКБИ ХРИСТОС
НЕ НАРОДИВСЯ...**

СТОР. 4

ОБМАН

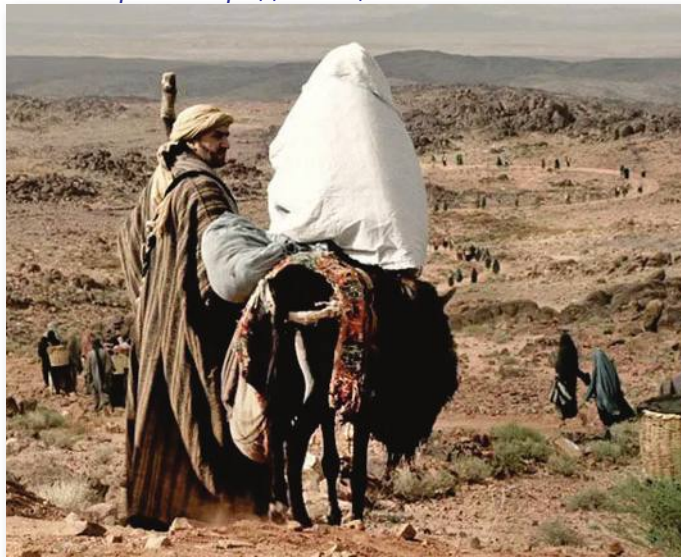
СТОР. 6

РІЗДВО НЕ ІГНОРУЄ ВАШ БІЛЬ

Будьмо чесними – не все в житті так радісно і весело. Для когось святкові дні можуть здаватися чудовою порою року, але не всім радісно і весело в цьому світі.

Деякі життєрадісні особи можуть продовжувати святкувати Різдво навіть у найважчі періоди життя. А когось розмови про радість та веселощі у дні святкувань можуть лише змусити ще гостріше відчувати своє горе, а біль зробити ще сильнішим. Звичайне життя і так досить складне. І воно ще складніше, коли здається, що весь світ співає, дзвенить дзвіночками і намагається вдавати, що все раптом стало чудово. Тиск необхідності відчувати радість Різдва може зробити радість ще важчою.

Якщо Ісус не міг уникнути цих чутко, то Марія – тим більше.

А подумайте про Йосипа. Його наречена «має в утробі» до їхнього весілля (Матвія 1:18). Яку ганьбу ця новина принесе йому? Як сильно його поранило усвідомлення того, що Марія вагітна? Вона здавалася такою прекрасною, такою цнотливою, такою коханою.

Які його мрії були зруйновані? З яким сум'яттям він зіткнувся, і як довго воно тривало після того, як він дізнався про її вагітність, поки ангел не з'явився йому уві сні?

«Йосипе, сину Давидів,

не бійся прийняти Марію, дружину свою, бо зачатє в ній то від Духа Святого» (Матвія 1:20).

Довіра до слова ангела втішила його власну душу, але, напевно, були й хвилини сумніву. І слова з його сну не могли зупинити пліток у місті.

Гріхи, які Він прийшов взяти

Однак існує біль набагато важливіший, ніж біль Марії та Йосипа, – це біль, гріх, страждання та смерть, які прийшов взяти на Себе Ісус. Ангел проголосив Йосипу: «І вона вродить Сина, ти ж даси йому ймення Ісус, бо спасє Він людей Своїх від їхніх гріхів» (Матвія 1:21). Кожен єврей був згоден з тим, що Божий народ потребував порятунку – порятунку від римської окупації. Пришестя Христа було найважливішим нагадуванням про їхнє політичне підпорядкування язичникам-ідолопоклонникам. Але в ангельській звістці Йосипу навіть не згадувалося про Рим. Народ першого Божого заповіту справді потребував спасіння – спасіння від своїх власних гріхів, від темряви та розбещення всередині них самих.

Якби Божий народ, не кажучи вже про інші народи, не потребував цього настільки відчайдушно – не було б Різдва. Христос не прийшов, щоб влаштувати шоу чи зіграти епізодичну роль в історії. Він прийшов, щоб принести життя мертвим, врятувати тих, хто гине, зцілити хворих, зруйнувати справи диявола. Віками страждання і темряви лише посилювалися. Тільки Його прихід у цей спотворений і викривлений світ приніс надію на справжню веселощі та радість.

Смирений Вифлеєм

Коли дитині настав час народитися, місто Вифлеєм зустріло Його досить скромно. Ангел сказав, що народжується Месія, довгоочікуваний Цар. І все ж ніякого царського вітання не передбачалося. Ні палацу. Ні Єрусалиму. Натомість за шість миль від великого міста було маленьке містечко, відоме як скромне рідне місто Давида, найвидатнішого царя нації, який жив тисячу років тому. Відоме не саме по собі, а тому, що це було напрочуд скромне місце народження для такого великого Царя.

Чи то «готель» у звичному нам розумінні, чи щось більше схоже на «кімнату для гостей» у приватному будинку (грецьке слово «каталума» також вживається в Марка 14:14 і Луки 22:11), ясно, що там «місця не стало для них» (Луки 2:7).

Чи може так бути, що це справді Христос і що для Нього немає місця? Марія поклала свого Первістка в ясла. Це явно не найкращий сценарій. І жодного візиту від місцевих чи державних високопосадовців.

Трохи пізніше прийшли іноземні астрологи, що в ті часи могло бентежити не менше, ніж підбавдюрювати. Без сумніву, візит переляканих пастухів, і слово приголомшливої вісті ангела, послужили добрим стимулом для подружжя. Марія все це зберігала у своєму серці (Луки 2:19). Проте все це лише зміцнило розуміння того, наскільки довгим, смиренным і болючим буде шлях до Його довгоочікуваної слави.

Меч душі прошиє...

Потрясінням невдовзі після полів став день, коли Марія принесла Новонародженого до храму. Старець на ім'я Семен підтвердив, що ця Дитина – Христос, але потім повернувся до Марії, подивившись їй у вічі і промовив пророчі слова: «Ось призначений Цей багатством на падіння й установа в Ізраїлі, і на знак сперечання, і меч душі прошиє самій же тобі, щоб відкрились думки серцеце багатьох!» (Луки 2:34-35).

Її дитина, бувши Христом, не уникне конфліктів, ворогів і сильного болю. І Марії самій «меч душі прошиє». Що це могло означати, як не велику трагедію? Чи може її власна душа бути

пронизана чимось, крім Його передчасної смерті?

Ірод та побиття немовлят

І нарешті, найжахливіше в цьому першому Різдві – найбільша трагедія у всій Біблії. Десять-два немовлят та маленьких хлопчиків віком до двох років були вирвані з рук батьків та вбиті.

Ірод «розгнівався дуже, і послав повбивати в Вифлеємі й по всій тій околиці всіх дітей від двох років і менше» (Матвія 2:16). Це не було вбивством винних, як бачимо всюди в Біблії, але, подібно як фараон кидав новонароджених єврейських синів у Ніл, це було вбивством невинних. О, що за біль прийшов після того першого Різдва.

І знову, пославши ангела, Бог врятував Свого Сина від цієї різанини, щоб зберегти Його для наступної, жахливішої. Йосип і Марія переживуть біль і дискомфорт втечі до Єгипту для порятунку Його життя від злого царя.

Радість, що сильніша за горе

Життя, яке з'явилося на світ у те перше Різдво, не було простим. Ні при народженні, ні в дитинстві, ні в зрілому віці. Фактично, вступні слова Євангелія від Івана відображають особливий біль, який був присутній у всьому житті Ісуса: «Воно в світі було, і світ через Нього повстав, але світ не пізнав Його. До свого Воно прибуло, та свої відцурались Його» (Івана 1:10-11).

Ісая пророкував, що Христос буде погорджений і покинутий, і так і було; що Він буде Страдником, знайомим із хворобами, і пізнає горе, і так сталося (Ісаї 53:3). Але це життя, болюче і складне, не могло не знати про глибоку і сильну радість, здатну підтримувати Страдника.

Радість прийде

Велика радість, про яку проголосили ангели в перше Різдво, може підтримати і нас. Різдво не ігнорує наші страждання, але й не змушує занурюватися в них. Різдво ставить до них серйозніше, ніж будь-яке світське свято, і нагадує, що Бог бачить наш біль і чує наші крики про допомогу (як у Вихіді 2:23-25; 3:7-9; 6:5), і Він Сам прийшов, щоб визволити нас.

Різдво в наші дні не гарантує радості та веселощів. Поки що ні. Але воно обіцяє, що веселощі й радість обов'язково будуть. Різдво дає нам можливість побачити безкомпромісну майбутню радість, і коли ми бачимо її хоча б здалеку, ми вже передчуємо її. Подібно до апостола Павла і Самого Страдника, ми «як сумні, але завжди веселі» (2 Коринтян 6:10). Під час Різдва ми можемо бути дуже сумними, але Бог Своім Духом дає нам силу радіти.

Девід METIC.

ВКРАСТИ НЕ МОЖНА СВЯТКУВАТИ - ПОСТАВТЕ КОМУ

«COVID вкрав Різдво» – під таким заголовком інформаційна агенція BBC оприлюднила невеселу статтю про локдаун на Різдво у Європі. Стаття супроводжувалася депресивними світлинами порожніх вулиць, величезних черг за продуктами у супермаркетах та закритими різдвяними ярмарками. Складається враження, що кожного року Різдво намагаються вкрати. Зазвичай це роблять вигадані герої на кшталт Грінча чи Крампуса у ролі «зłodіїв Різдва». Ледь не кожного року виходить якийсь новий різдвяний фільм, комедія для всієї сім'ї, де знову «Різдво треба спасати».

Тому в пошуках справжнього Різдва потрібно звернутися до Святого Письма, знову зануритись у цю історію, знайти щось, що має стати частинкою кожного дня.

«Народження ж Ісуса Христа сталося так. Коли Його матір Марію заручено з Йосипом, то перш, ніж зішлись вони, виявилось, що вона має в утробі від Духа Святого. А Йосип, муж її, бувши праведний, і не бажавши ославити її, хотів тайкома відпустити її. Коли ж він те подумав, ось з'явився йому Ангел Господній у сні, промовляючи: Йосипе, сину Давидів, не бійся прийняти Марію, дружину свою, бо зачатє в ній то від Духа Святого. І вона вродить Сина, ти ж даси йому ім'я Ісус, бо спасє Він людей Своїх від їхніх гріхів» (Матвія 1:18-21).

Саме цей текст доречно твердити образи, які мають асоціюватися з Різдвом: Марія – незаймана дівчина, яка завагітніла; пастухи, янголи, мудреці, які бажають вклонитися

новонародженому Царю. І тепер, звертаючись до першоджерела, ми розуміємо, що спасати треба не Різдво, а нас. Бо Ісус саме для цього і прийшов у цей світ. Ми ж не проти, щоб нас спасали? Ми ж не проти, щоб нас спасали люди в білих халатах або люди у військовій формі.

І ось ще один Той, Хто хоче нас спасти. Але від чого? Від глобального потепління, тероризму, вичерпання природних ресурсів, політичних конфліктів, невиліковних хвороб? У нас є свій список загроз, переживань, і ми не проти, щоб нас спасли.

Але в Бога – свій список загроз, від яких нас треба спасти – наш гріх. Тому що наша найбільша проблема – не зовні, а всередині нас.

Найбільша проблема

Ми часто думаємо, що якщо обставини і люди навколо нас зміняться, то змінимося і ми. Звісно, не варто недооцінювати роль обставин, як

і вплив людей у нашому житті. Але для того, щоб змінилися обставини і люди навколо нас, Богові необхідно мати справу безпосередньо з нами всередині нас. Та на шляху стає гріх. Гріх зіпсував нашу істинну, початкову форму, створив ілюзію вибору і свободи. Правда в тім, що свобода – це не робити те, що тобі хочеться, це робити те, для чого ти був створений.

Гріх – це беззаконня. Це порушення Божих стандартів. Цей світ тримається на фізичних законах, порушення яких веде до краху. Так само і в духовному світі. Ось чому той, хто порушив закон Божий, – стає злочинцем. І йому потрібен адвокат, який здатний витягти його і повернути до нормального життя.

«Бо всі згрішили, і позбавлені Божої слави» (Римляни 3:23). Ми чогось позбавлені. Ми були в певному статусі, мали привілеї та можливості, права й обов'язки. Але через гріх усе втратили.

«Хто чинить гріх, той від диявола» (1 Івана 3:8). Ось чому зла не стає менше. Є хтось, чиї думки спрямовані на те, щоб знищити все, що створив Господь. І кожен, хто грішить, стає під владу цієї особи.

Нова ідентичність

Ідентичність – це усталене, стійке сприйняття себе, від якого залежать самоповага, задоволення собою. Історично у східних культурах вона походить з ролі в сім'ї, груп чи клані, і все залежить від того, як ти справляєшся з цією роллю. Формула проста.

Спільство має очікування. У тебе є обов'язки. І якщо ти добре справляєшся з цими обов'язками – із твоєї ідентичністю все гаразд. Тобто в тебе є причина себе поважати, собою захоплюватися.

Колись в основі особистої ідентифікації лежали самовідданість, жертвність, самозречення. Сучасна культура будує особисту ідентифікацію на самоствердженні. «Мої мрії і бажання – найголовніші». Але будьмо чесними: кожному з нас хочеться прийняття, хочеться поваги й любові. Кожному потрібно, щоб той, кого ми найбільше поважаємо й шануємо, шанував нас. Ось чому формує нашу самооцінку. Схвалення цієї людини, її любов до нас – найфундаментальніші. Похвала від того, хто вартий похвали в моїх очах, – ось найцінніше. І це крушить нас.

Ми живемо в час, коли люди все менше вірять в гріх, у пекло, в суд, та попри це живуть із нестерпним почуттям осуду й провини, від якого не можуть звільнитися. Релігія говорить: якщо ти хороший, Бог може взяти тебе на небеса.

Та Різдво – не про релігію. Різдво – про унікальні взаємини в любові між Творцем і творінням. Різдво – це про наш новий статус завдяки Ісусу.

Коли горить дім, сміття не спасають. Ми з вами і, заради яких Сам Бог у Різдво здолав неймовірну відстань, щоби спасти. Сміття не спасають.

Усі ми чимось захоплюємося, щось цінуємо й любимо. Ми – фанати чогось

або когось, а значить, чомусь чи комусь поклоняємося. Людина змінюється, якщо змінюється об'єкт її поклоніння.

«До свого Воно прибуло, та свої відцурались Його. А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ймення Його» (Івана 1:11-12).

Христос був обіцаний євреям. Не лише їм, але їм – насамперед. Він прийшов до тих, кого вважав своїми, бо саме з цим народом колись уклав заповіт. Але вони Його не прийняли. А тим, які прийняли, Він дав владу стати Божими дітьми. Ось вона, нова ідентичність.

Вірити і прийняти Христа – це насправді довірити йому все своє життя. Це називається покаванням. У Новому Заповіті найкоротше покавання тривало чотири секунди. Чоловік, репутація якого була сумнівною, прийшов до храму. Стояв позаду у всіх, тихенько бив себе у груди і ледь шепотів: «Боже, будь милостивий до мене, грішного»...

Вкрати не можна, святкувати!

Прийміть те, заради чого Ісус прийшов, – прощення. Зробіть цей надзвичайний крок довіри в молитві. Запросіть Його у своє життя як Господа і Спасителя, і покладіть всі свої надії на Нього, а не на свої заслуги.

Ось як треба святкувати Різдво – прийняти, радіти, цінувати, і звісно, передати цю радісну і цінну новину іншим.

С. Г.

ЯК СВІТ ЗНЕЦІНЮЄ СПРАВЖНЮ СУТЬ

Різдво – це прекрасний час особливих згадок про народження Спасителя Ісуса Христа. Багато століть це свято несло велику радість і надію, велике свідчення про Месію і Його любов до людей. Але часи змінюються, а разом з ними – цінності і традиції.

Сьогодні в житті європейців Різдво відіграє зовсім не ту роль, що 200, 100 чи навіть ще яких 50 років тому.

За останнє десятиліття спостерігаємо глибоку і цинічну втрату як суті Різдва, так і християнських традицій його святкування.

Витіснення, ересь і заборони

Святкування Різдва з кожним роком дедалі сильніше муляє око скептично налаштованим до християнства політикам і громадянам. Щороку доводиться спостерігати перехід церковного Рубікону та знецінення традиційного святкування Різдва. Це спостерігаємо як в культурі та рекламних кампаніях, так і в конкретних політичних ініціативах.

Цього разу негативно відзначилася пошта Норвегії, яка побудувала різдвяну кампанію довкола гомосексуальних схильностей Санта Клауса. Абсолютно дика ідея (з огляду на місце святого Миколая в історії християнства) викликала резонанс і обурення християн. Це не перший скандал з норвезькою поштою, бо два роки тому вони поширювали подібну еретичну історію про батька Ісуса Христа, який нібито був простим листоношею.

Норвезька реклама пошти – лише один епізод цілої тенденції вирізання правди про народження Христа з нашої культури. Подібних прикладів безліч. Вони можуть бути менш помітними, проте дуже поширеними і навіть глобальними. Вже кілька років зберігається тренд заміщення Різдва (Christmas) на скорочений варіант без згадки Христа (X-mas) з метою залучення до комерційних кампаній тих, хто не сповідує християнство. Хоча це дрібний і формальний крок, однак із таких елементів і формується

культура секуляризму та витісняється традиція присутності християнства в житті Заходу.

На жаль, різдвяні викривлення і знецінення правди не оминули й церкву. Скажімо, Лютеранська церква в Чикаго цього року приурочила до Різдва церковні трансгендерні читання. Це ексцентричне дійство вже багато років відбувається в соціальних центрах, бібліотеках та початкових школах, а тепер навіть у церквах запрошують людей з проблемами ідентичності як спікерів щодо любові та радості. Жінки, що виконують ролі священнослужителів в цій церкві, заявили, «що звільнення від гнітючих законів відкриває шлях до радості», проте в епатажному перформансі забули (або й ні) хоча б згадати Ісуса Христа.

Побутове, культурне і комерційне несприйняття релігійного чи бодай традиційного Різдва рано чи пізно отримає відображення в політиці. Минулого року Єврокомісія пригрозила християн резолюцією з побажаннями змінити суть і акценти святкування Різдва.

Наприкінці жовтня Єврокомісар з питань рівності Гелена Даллі представила об'ємний посібник з рекомендаціями, як використовувати більш нейтральну, дружню до ЛГБТК+ мову. Даллі закликає політиків і чиновників ЄС сприяти «інклюзивності» в публічних зверненнях і заявах та уникати посилання на релігійну суть свята, не згадувати християнські символи та навіть імена біблійних героїв, які пов'язані з народженням Ісуса Христа (імена пропонується змінити на більш «мультикультурні»).

Після резонансу цю інструкцію засудили Ватикан і загалом християни Європи. Однак сама її поява – це тривожний симптом реального становища християнства на Заході. Мейнстрімні політики Європи підносять інклюзивність та різноманіття як альтернативу традиційній християнській культурі континенту, трактуючи останню як загрозу та регресивність.

У найбільш ворожих до християнства регіонах спостерігаємо так звану політику нульової толерантності до вертепу. Євангельська сцена народження Христа – традиційний і невід'ємний атрибут саме релігійного святкування, а тому викликає гнів і обурення в людей, які демонстративно відмовляються від власної культури.

Останніми роками розгорілося чимало дискусій в Європі та Америці щодо доцільності встановлення вертепу в школах і публічних місцях. Так звані «правозахисні» організації активізувалися для витіснення релігійних елементів з публічної сфери, мотивуючи це захистом свободи нерелігійних громадян. Однак Рамадан, Ханука чи свята інших релігій не викликають такого спротиву і трактуються скоріше як «ознака різноманітності», ніж

як навіязування своєї віри. Хоча ніхто не змушує атеїстів святкувати Різдво, але їх метою є скасування самої різдвяної культури та спроба завадити християнам відкрито і без сумніву святкувати саме народження Сина Божого.

У цьому контексті Різдво має непропорційно вагомий вплив та на кілька тижнів задає тон економіці й культурним заходам значної частини світу. Релігійна першооснова свята дошкуляє охочим позбутися християнської культури, а звідси і народжується така агресія саме щодо Різдва.

Від знецінення до насильства...

За культурним і символічним знеціненням релігійного Різдва іде явна ворожість, що має вияв у фізичній загрозі. Напади на різдвяні ярмарки, передсвятковий вандалізм проти церков (і особливо вертепів) та навіть терористичні акти – все це вже не поодинокі трагедії, а щорічна хвиля агресії.

Ми вже отримали низку інформаційних повідомлень, пов'язаних з небезпекдою для християн в цей передріздвяний період. Одним із найрезонансніших став напад на різдвяний парад у Вісконсині. Там загинули восьмеро людей та ще пів сотні були поранені. Винуватцем злочину виявився неодноразово засуджений рецидивіст, прихильник лівоаркадів з BLM.

У передріздвяний період в Західній Європі поліція традиційно переходить в режим посиленої безпеки, і в Лондоні вдалося перешкодити здійсненню теракту (хоча в Британії зафіксовано низку нападів та підпалів вертепів). На жаль, у попередні роки різдвяні ярмарки ставали епіцентрами терористичних нападів (особливо в Німеччині), що пов'язано зі зростанням ворожості до християнства.

Основними ворогами Різдва сьогодні є радикальний іслам (ДІЛ пообіцяли атаки на християн в цей різдвяний період) та ліві активісти, чия діяльність дуже часто є виявом агресії проти «ворожих» символів. Спалені вертепи і ялинки посилюють суспільну напругу та розділення (секуляризація сприяє демонізації Різдва як свята «патріархальної білої культури»).

Попри частоту нападів та злочинів проти вірян, подібні новини не надто турбують більшість людей, бо секуляризм вивітрив з їхніх сердець сакральність і повагу до символів Різдва. З одного боку, це лише предмети, фізичні рукотворні речі, проте їх знищення також є символічним проявом зневаги святкування народження Ісуса Христа. Чому ж реакція зазвичай не включає згадки про реальний стан прав християн святкувати традиційні для них свята?

Коли вандали руйнують менори чи вчиняють розбій проти мусульманських символів, то отримують належний інформаційний розголос та суспільне засудження. Ці факти завжди

поповнюють перелік проблемних випадків, що трактуються як прояв «нерівності» та щонайменше фігурують у щорічних звітах правозахисних організацій. Ці приклади стають підтвердженням для наративів про нерівність чи поширення ненависті від ультраправих (хоча найбільшою загрозою для євреїв у Європі є саме мусульманські спільноти).

Але коли справа стосується нападів чи утисків християн, то ми чуємо символічні порівняння з Грінчем або Скруджем (без акцентування на причинах таких дій) так, ніби найбільша проблема – це зіпсований настрій. Можливо, час називати речі своїми іменами: християни зазнають утисків і нападів, а їх релігійна належність стає фактором переслідування і на Заході.

А яка ситуація в Україні?

Україна має свої виклики, пов'язані зі святкуванням Різдва. Найперше, ми непросто і дуже повільно повертаємо йому статус головного зимового свята після багаторічної монополії Нового року, запровадженої комуністами. Сімдесят років радянської пропаганди і атеїстичних традицій здолати непросто, але час покаже...

Та маємо й оптимістичні здобутки останніх років. І 25 грудня, і 7 січня – вихідні та визнані державою свята, що цілком логічно в поліконфесійній країні. Але тут маємо і зворотний бік популярності 25 грудня: поступове зростання статусу Різдва пов'язане скоріше із запозиченням споживацького формату святкування, аніж із справжньою радістю від народження Христа. Хоча це все ж краще, ніж витіснення свята Новим роком, проте секуляризований ґрунт не стане корисним для відродження істинного змісту свята.

Багато скандалів, резонансу і знецінення Різдва супроводжують свято. Та попри всю проблематичність сучасності, важливо не лише викривати несправедливість та еретичність «осучаснення» євангельської історії, але й самому бути носієм Істини та Доброї Новини, бо це – найголовніше у святі. У центрі різдвяної історії завжди має бути Христос – Син Божий, втілення любові та відкуплення. Різдво – це надія, але не така дрібна, як сподівання на кращий рік, а значно глобальніша. Навіть коли наші особисті мрії не здійснюються, а цілі й плани доводиться корегувати, усе ж до кінця, до абсолютного фіналу ми несемо надію на Христа, Який заплатив життям за гріхи всього людства і відкупив нас.

Тому Його любов і жертва – найбільший і найцінніший подарунок!

Мар'яна ЧОРНА.

«Християни для України».

ІСТОРІЯ ДО СВЯТКОВОГО СТОЛУ

Сучасна культура не забуває про Різдво. Свята потрібні людям, щоб вирватися із повсякденності. Ось і народження Ісуса Христа включене до серії «зимових свят», введене до символічного контуру «сімейного свята», стало приводом для покупок подарунків та привітань зі святом! Що ж, краще так, ніж зовсім ніяк. Краще «зимові свята», ніж нескінченна атомна зима без шансу на радість та життя. Краще хоч іноді сідати за стіл, ніж постійно зберігати соціальну, а по суті, асоціальну дистанцію. Краще купувати подарунки, аніж патрони.

Коли ви сядете за стіл і вручите одне одному подарунки, я хотів би розповісти вам одну історію.

Трохи осторожно убережешся теплою Чорного моря, з його пляжами, нічними клубами, шезлонгами і засмаглими тілами, стояли дві будівлі. Одна була типовою «мертвою хатою»: за сірим бетонним парканом, за пофарбованими холодною фарбою стінами, за тухлим запахом з госпблоку жили нікому не потрібні люди. Тим, хто ніколи не наближався до таких установ, складно описати атмосферу самотності, безнадійності та туги, яка просякає все: від казенних ліжок до пластмасових квітів на столику в кінці загального коридору. У будинку мешкали люди похилого віку. Відпрацьований та відбракований людський матеріал. Ті, про кого кажуть: «Держава про вас подбає».

Знайшлися люди, які стали відвідувати мешканців цього будинку.

Вони не були державою, вони були спільнотою, яку ми називаємо «церква». Щотижня привозили людям похилого віку речі, продукти, подарунки. Памперси для дорослих, пральні машини, книги та настільні ігри. Привозили надію на те, що десь за стінами «мертвого будинку» є життя, яке не забуло про мешканців; є люди, які приносять трохи тепла та надії.

І був другий будинок. Дім опіки, в якому жили такі ж покинуті, як і люди похилого віку, діти. Хлопчики та дівчатка, яких також «відбракували» їхні батьки і для яких новими сім'ями стали засновники Дому опіки, що вірили в Ісуса Христа.

Коли весь світ заціпенів від пандемії, мешканцям будинку для людей похилого віку стало ще гірше, відвідування їх було зведено до мінімуму. Але люди церкви придумали щось особливе: щотижня вони стали проводити онлайн-зустрічі між дітьми

та людьми похилого віку. Діти знайомилися з бабусями та дідусями, читали їм вірші, розповідали про себе, співали пісні. В одному будинку перед вебкамерою збиралися покинуті хлопчики та дівчатка, в іншому біля екрану тісно сідали покинуті бабусі та дідусі, дивлячись у зображення через товсте скло окулярів. І цей зв'язок став міцніти і обростати вже не віртуальними діями. Люди з обох будинків почали писати один одному листи та передавати подарунки, бабусі та дідусі почали молитися за хлопчиків і дівчаток, а ті у відповідь стали передавати їм свої фотографії та малювати листівки.

В одному листі, який нам було дозволено процитувати, літній чоловік написав: «Ми почувалися старими, покинутими і нікому не потрібними людьми, яких доля привела і покинула в будинку для людей похилого віку. І ось Сам Бог відвідав нас і почав змінювати наше життя. Ми

знову отримали надію і бажання жити. Бог доторкнувся до нас через інших скривджених долею та залишених: діти-сироти з Дому опіки служать нам – старим з дому для людей похилого віку. Два нещастя зустрілися, і народилася Надія!».

У «мертвому будинку» для людей похилого віку була кімната, заповнена трунами. Труни були частиною річного бюджету будинку для людей похилого віку. І не було жодного року, коли ця частина бюджету залишалася невикористаною.

Так ось наприкінці того страшного року, року пандемії і локдауну, року низок із машин швидкої допомоги перед ковідними відділеннями лікарень, керівниця будинку для людей похилого віку привела людей з церкви у кімнату з трунами: «Це був перший рік, коли жодна з трун, що стояли тут, не знадобилася». Наприкінці того року, коли самотні бабусі та дідусі зустрілися з

самотніми хлопчиками та дівчатками, смерть уперше за довгий час не зібрала свого врожаю.

Ця історія пов'язана зі святом Різдва набагато більше, ніж серія «зимових свят», походить з магазину за подарунками, різдвяні фільми та мелодії. Ця справжня історія, як і справжня історія Різдва, дуже ясно говорить: Бог любить самотніх, залишених, розчарованих. Бог любить і тих, хто має підтримку близьких та друзів, але не має спокою та миру в самій глибині пораненої душі та тривожних думок.

Бог народився і став Людиною, щоб торкнутися кожного з нас і нагадати: «Ви не самотні». Євангеліє від Івана стверджує: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне».

До нашого «мертвого дому» дві тисячі років тому зайшов добрий і щедрий Гість. Цей Гість став частиною прекрасної історії Різдва, змінив, за словами Пастернака, «все майбутнє галерей та музеїв», усю світову культуру. Але найголовніше – цей Гість приніс нам безцінний дар: Свою любов і прийняття. Дар спасіння та життя вічне.

Заплющіть очі й скажіть кілька слів

Тому, народження Кого ми святкуємо. Він тут. Він чує вас. Він бажає зустрічі з вами. Запросіть Його у свою самотність, у своє життя. Він прийде – і все зміниться.

Лєніс ГОРЕНЬКОВ.

ВІРУЮ

ЯКБИ ХРИСТОС НЕ НАРОДИВСЯ...

Якби Ісус не народився, сьогодні наш світ був би зовсім іншим. З моменту свого виникнення християнство мало надзвичайно потужний вплив на культуру. У стародавньому світі людське життя часто взагалі не мало цінності, особливо, коли мова йшла про жінок, дітей і старців. Дружина була власністю чоловіка й не мала жодних прав. В Індії та країнах Африки вдова мусила закінчити своє життя на поховальному багатті разом з тілом чоловіка. Дітей із фізичними вадами батьки майже завжди покидали на вірну смерть, а від дівчаток могли позбавлятися просто тому, що ті вважалися людьми «нижчого ґатунку». У Стародавньому Римі вбивство римського громадянина переслідувалося за законом, але вбивство власних дітей вважалося цілком прийнятним. Що стосується старців, у стародавньому світі їх або залишали без догляду, або вбивали.

Християнське вчення про природу людей і образ Бога в людині перевернуло уявлення про цінність людського життя, звівши його в ранг найбільшої цінності. Відбулося корінне переосмислення статусу жінки в суспільстві. Наприклад, завдяки діяльності християнських місіонерів, особливо Вільяма Кері, в Індії практично припинилися вбивства новонароджених дівчаток і практика спалювання вдови разом з померлим чоловіком. Під впливом християнства було зупинене дітоубивство, гранично скоротилася кількість абортів. Християни Стародавнього Риму підбирали на вулицях покинутих дітей і брали їх на виховання. Почали будуватися притулки для дітей та людей похилого віку.

Християнська система цінностей, побудована на принципі любові, поступово підірвала основи рабовласництва. У Посланні до Филимона апостол Павло закликає свого адресата-рабовласника прийняти раба-втікача Онисима «не як раба, а як брата улюбленого». Ці слова не назвеш інакше, як революційними. Християнська Церква стала тією силою, яка поклати край кривавій бійні на гладіаторських аренях. Завдяки місіонерам практично повністю пішов у небуття канібалізм.

Благодійність

До пришествя Христа люди жили за принципом «людина людині – вовк». Ісус Христос Своєю життям явив приклад того, як допомагати бідним, піклуватися про пригноблених. Не дивно, що рання Церква так ревно займалася благодійністю. Вона робила добро з любові до Христа, Який збіднів заради людей. Сучасні соціологи стверджують, що релігійні люди більше схильні до благодійності. Згідно з опитуваннями, церкви і синагоги жертвують нужденним більше коштів, ніж будь-які інші недержавні інститути.

Протягом всієї історії Церква активно служила вдовам і сиротам. Пізніше протестантська Церква продовжила цей благородний труд. Чого варте лише служіння Джорджа Мюллера, який заснував в Англії ряд притулків і дав дім та освіту тисячам викинутих на вулиці дітей!

Освіта

У дохристиянську епоху освіта була привілеєм еліти. Концепція загальної освіти сформувалася під впливом християнства. Зародження і розвиток писемності – також заслуга християн. У період Середньовіччя монахи дбайливо зберігали і переписували християнські і класичні книги. Пізніше місіонери-християни, які перекладали Біблію на різні мови світу, заклали основи писемності багатьох народів. Наприклад, Ульфільд створив готичне Євангеліє, Кирило і Мефодій – кирилицю, Йоганн Гуттенберг винайшов друкарський верстат саме для друку Святого Письма.

Концепція загальної освіти, необхідної насамперед для вивчення

Біблії, сягає своїм корінням епохи Реформації. Колосальну роль в цьому відіграв Жан Кальвін, який вважав найбільшим покликанням людини пізнання Бога через Книгу книг і книгу природи.

Згідно зі статистикою, на початку минулого століття в таких країнах, як Китай і Індія, де люди навряд чи взагалі чули Євангеліє, рівень грамотності становив 0-20%. У країнах, які прийняли католицьку віру, – 40-60%. У протестантських країнах – 94-99%.

У середині XVII століття пуритани в США прийняли закон, відповідно до якого вводилася обов'язкова освіта для всіх дітей. У XVIII столітті стали утворюватися американські університети і коледжі. Зі 123 навчальних закладів, що виникли в той час, практично всі були християнськими. Найвідоміші університети, які заснували християни, – Гарвард, Єль, Принстон.

Наука

Наука ніяк не могла виникнути в середовищі грецької філософії, принаймні з філософії Платона, адже він користувався здебільшого дедуктивним методом, який не дозволяє виводити нові дані. Наука не могла з'явитися на основі досліджень єврейських богословів, бо згідно з їхнім вченням єдина причина, з якої споглядання природного світу може бути корисним, – що це спонукає людей славити Бога.

Наука не могла виникнути в мусульманському середовищі: якщо все в цьому світі зумовлено фаталістично, немає ніякого сенсу намагатися щось змінити.

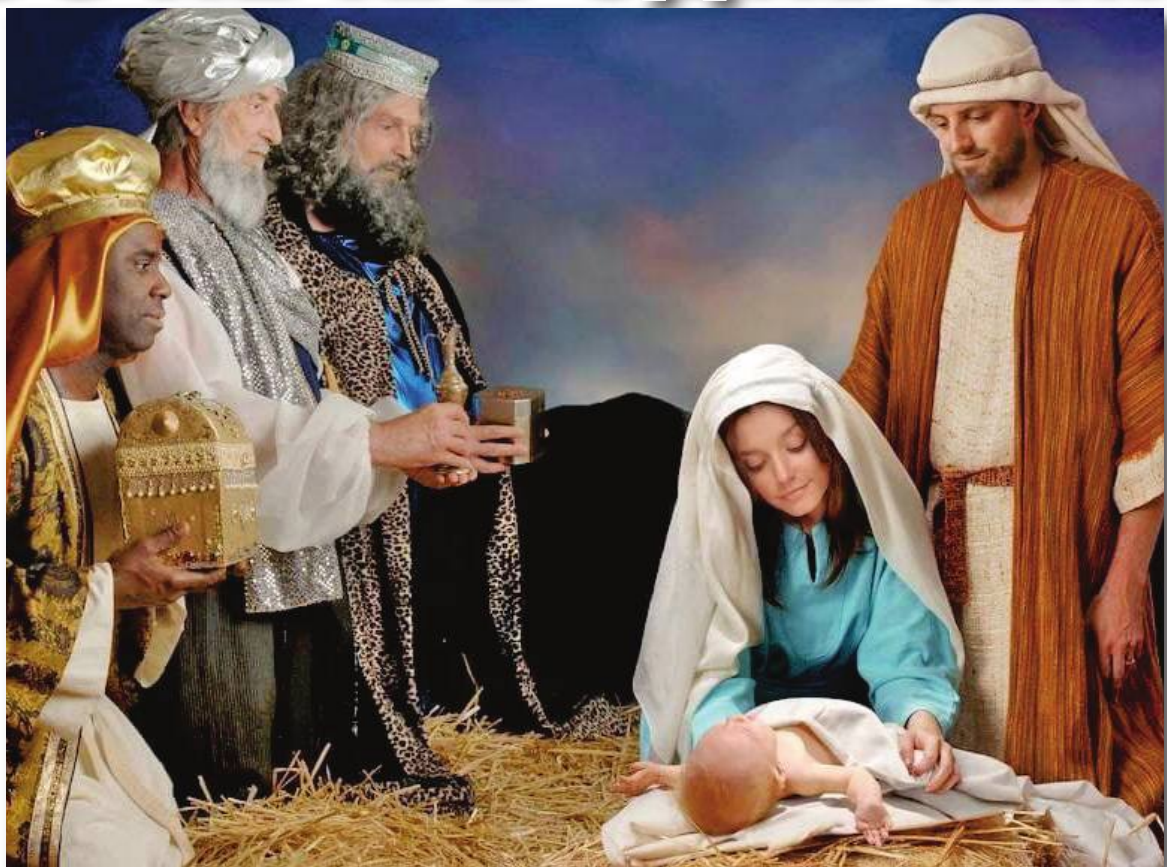
Наука не могла зародитися в анімістичній культурі Центральної або Південної Африки, де пояснювали закони природи віруваннями в богів і духи предків. Ні індуїзм, ні буддизм не могли бути родючим ґрунтом для розвитку науки, адже згідно з цими релігійними вченнями матеріальний світ нерезальний, уявний, а єдина реальність – душа людини.

Тільки християнське вчення могло сприяти розвитку наукової думки, адже в християнстві Бог є розумною Істотою, джерелом будь-якої істини, а світ сприймається як упорядкована система, заснована на раціональних засадах. Саме таке припущення робить доцільним вивчення законів природи. А вчення про зіпсованість природи людини, у тому числі і її розуму, має на увазі необхідність проведення експериментів для перевірки дедуктивних висновків.

Сучасна наука ґрунтується на чистоті християнських підставах. Більшість вчених, які вчинили революційні відкриття, дотримувалися віри в християнське одкровення. Серед них Йоганн Кеплер, Блез Паскаль, Ісаак Ньютон, Майкл Фарадей, Роберт Бойль, Джеймс Максвелл, Луї Пастер і багато інших.

Економіка

Малоймовірно, що без протестантизму виникли би капіталізм і вільне підприємництво. Саме за часів

Реформації, коли величезна кількість жителів Європи звернулася до Біблії як до джерела божественного одкровення, зародилася трудова етика, іменована сьогодні протестантською. Основні її положення можна звести до наступного твердження: переслідуючи свої інтереси, людина часто може принести суспільству більше користі, ніж навмисно жертвуючи на його благо.

Впровадженню християнського світогляду в сферу економічних відносин мільйони і мільярди людей зобов'язані високому рівню життя і матеріальним добробутом. У Проповістях 23:7 сказано: «... бо як у душі своїй він обраховує, такий і є». І дійсно, те, у що вірить більшість, багато в чому визначає рівень добробуту суспільства.

У Біблії вже в 10 заповідях закладаються основи, які дозволили створити найбільш динамічну модель економічної системи західного суспільства. Заповідь «не кради», як і «не пожадай», недвозначно передбачає захист приватної власності. Ще одним біблійним вченням, яке привело до формування капіталістичних відносин, було веління працювати, дане першим людям. Воно не було складовою частиною прокляття, під яким опинилося людство внаслідок гріхопадіння, адже Бог заповідав Адаму і Єві працювати ще до того, як вони згрішили.

Цінність сім'ї

Згідно з Біблією інтимні стосунки між законними чоловіком і дружиною є святинею. Будь-яке порушення цього принципу – гріх. Церква протягом століть слідувала біблійному вченню, завдяки якому вдалося зберегти сім'ю як основний елемент суспільства, було попереджено безліч хвороб і потрясінь, пов'язаних з порушенням встановленого Богом порядку.

Для держав античності, таких, як Стародавня Греція і Стародавній Рим, було характерно процвітантя сексуальної аморальності, статевих збочень. Падінню Західної Римської імперії передувала гостра криза інституту сім'ї. Але прихід Ісуса Христа у світ зробив революцію в уявленнях людей про Бога. Вони дізналися про святість як про одну з основних рис Його характеру. Бог дав заповідь утримання від блуду. Ісус же проголосив, що не тільки фізичний акт, а й гріховні думки є порушенням сьомої заповіді.

Відстаючи від Божої волі щодо інтимної сфери, людина накликає

на себе всілякі лиха – розлучення, захворювання, депресії. При цьому, згідно з дослідженнями, безладні статеві стосунки не приносять людям того задоволення, на яке вони розраховують.

Охорона здоров'я

Сам по собі християнський спосіб життя сприяє підтримці доброго здоров'я. Саме християнство зіграло важливу роль у створенні лікарень. Наслідуючи приклад Христа, тисячі служителів, ченців, місіонерів, простих християн лікували і лікують бідних практично у всіх кутках світу. Вже на Нікейському соборі було прийнято постанову, згідно з якою в місцях, де з'являлися нові церкви, повинні були створюватися лікарні.

У США практично всі перші лікарні заснували християни. У них працювали віруючі лікарі і медичний персонал. Однією з медсестер-християнок була Флоренс Найтінґейл, яка вважається засновницею медсестринської професії. У середині XIX століття Генрі Дюнант, євангельський християнин, створив одну з найбільших в історії гуманітарних організацій – Міжнародний Червоний Хрест. Багато з ключових відкриттів в галузі медицини зробили вчені-християни. Луї Пастер зі своїми дослідженнями в галузі бактеріології вніс неогрошений вклад у створення ліків від дифтерії, сказу, сибірської виразки. Завдяки його відкриттям було врятовано більше людських життів, ніж завдяки будь-яким іншим.

Мистецтво

Життя, смерть та воскресіння Ісуса – одна з найбільш піднесених тем мистецтва. В архітектурі християнська тематика повністю диктує оздоблення та облаштування візантійських, барокових і готичних храмів. Найбільш значимі роботи митців Відродження – Мікеланджело, Рафаеля, да Вінчі – присвячені саме християнству.

У літературі християнство дало письменникам часто переспівувані в їхніх творах мотиви. Достоевський, Донн, Данте, Чосер, Шекспір, Буньян, Мільтон, Дікенс, Теннісон, Толстой, Толкін, Еліот, Льюїс, Солженицін і багато інших величезну увагу у своїх творах приділяли християнській тематиці.

Християни внесли значний вклад у розвиток музичного мистецтва. Папа Григорій створив відомий григоріанський хорал. А роботи ченця на ім'я Гвідо д'Ареццо взагалі поклали поворотним пунктом в історії музики, адже він є творцем сучасного нотного запису. Його відкриття було

таким важливим для музики, як винахід писемності для мови. Вплив Церкви на музичну культуру суспільства величезний. Згадаймо лише знамениті твори католицького священика Антоніо Вівальді та ортодоксального лютеранина Йоганна Себастьяна Баха. Баху також належить заслуга остаточного упорядкування мажорно-мінорної системи.

Неймовірна благодать

Християнство – це релігія, на користь якої свідчать змінені життя її послідовників. Так Савл із Тарсу, майбутній апостол Павло, із гонителя християн став абсолютно новою людиною – місіонером, самовідданим проповідником Євангелія і автором більшої частини книг Нового Заповіту. Різкий поворот від розпусного життя до активного богошукання пережив Августин Блаженний, найбільший богослов і філософ в ранній період Середньовіччя. Показова також історія Джона Ньютона, автора популярного християнського гімну «О, благодать»: чоловік був работорговцем і повернувся до Бога після порятунку його корабля під час страшного шторму. Список імен людей, чиє життя Христос докорінно змінив, можна продовжувати до нескінченності.

Якби Христос не народився, життя було б позбавлене сенсу. Якби Христос не народився, неможливим було би прощення гріхів. Якби Христос не народився, не було б надії на вічне життя і безсмертя.

І ви можете почати все з початку з Ісусом Христом. Він прийшов на землю, щоб взяти на Себе покарання за ваші гріхи. Якщо ви усвідомлюєте свою гріховність, зверніться до Бога з наступними словами: «Ісусе, я шукаю Тебе. Спасителю людей, увійди в моє серце. Я відвертаюся від своїх гріхів і прошу, щоб у моєму житті Ти зайняв місце, яке належить Тобі по праву. Дякую за те, що Ти заплатив за мої гріхи. Будь ласка, очисти мене і зроби новою людиною. Амінь».

Якщо ви помолитесь щиро, то вже вирушили в найзахопливішу подорож, яку тільки можна уявити. Почніть щодня читати Біблію і звертатися до Бога в молитві. Знайдіть церкву, вчення якої базується на Святому Письмі. Так ваша віра зможе зростати, а ви самі будете змінюватися в образ Христа.

Джеймс КЕННЕДІ.
Джеррі НЬЮКОМБ.

ВІРУЮ

25 ВІДМІННОСТЕЙ СМІРЕННОЇ ЛЮДИНИ ВІД ГОРДОЇ

НЕХАЙ СВЯТИТЬСЯ ІМ'Я ТВОЄ

«Перед загибеллю гордість буває, а перед упадком бундючність» (Приповісті Соломона 16:18).

Смирenna людина зосереджується на-самперед на своїх обов'язках, а горда – на своїх правах і свободах.

Смирenna людина вміє співпрацювати з іншими (це командний гравець), а горда не вміє грати в команді, постійно «перетягує ковдру на себе», намагаючись бути «зіркою».

Смирenna людина вміє програвати й широко радіти успіхам/перемогам/здобуткам інших, а для гордої людини це смерть, вона дратується, заздрить успіхам інших, підозрюючи їх у чомусь поганому і намагаючись применшити їх перемоги.

Смирenna людина визнає свої помилки й просить вибачення, а горда не робить цього навіть тоді, коли їй доведуть, що вона помиляється.

Смирenna людина вибачає іншим і робить це ще до того, як вони попросять вибачення, а горда довго ображається, а коли каже, що вибачає, то згодом продовжує нагадувати іншим, як боляче вони їй зробили колись, щоб знову осудити кривдника і маніпулювати ним через почуття вини.

Смирenna людина підбадьорює та хвалить інших, робить їм компліменти, а для гордої це неприпустимо, бо цим вона ставить когось вище за себе.

Смирenna людина готова пожертвувати собою і своїми інтересами заради блага іншого, а горда за будь-яку ціну намагається досягнути свого, тому готова маніпулювати, тиснути, ображатися чи ображати, жертвувати кимось заради власного блага.

Смирenna людина співчутлива і проявляє ініціативу, щоб служити й допомагати іншим, а горда холодна до чужої біди й заціклена на тому, що їй мають всі допомагати, тому очікує і вимагає служіння собі, але не проявляє ініціативи в допомозі іншим.

Смирenna людина вміє бути задоволеною і радіти життю, помічати прекрасне і дивуватися, чому вона так багато має,

а горда постійно незадоволена, нарікає на труднощі, на те, скільки їй не вистає, скільки ще вона немає і як їй постійно важко.

Смирenna людина вміє вислухати інших, а горда постійно говорить про себе, свої проблеми, плани чи мрії, і їй важко вислуховувати проблеми чи переживання інших людей, для неї справжня каторга – коли хтось говорить багато, а не вона.

Смирenna людина думає краще про інших, ніж про себе, а горда боляче сприймає, коли хтось кращий за неї, тому часто принижує, висміює, критикує інших, щоб на їхньому фоні виглядати кращою.

Смирenna людина найперше намагається побачити проблему в собі, а не в обставинах чи людях, а горда ніколи не бачить проблеми в собі, але робить із себе жертву, тому завжди звинувачує інших, жаліється і нарікає на обставини, на людей, природу, погоду, владу тощо.

Смирenna людина приймає докори й настанови від інших (друзів і навіть ворогів), а горда не любить, коли їй вказують на помилки, тому ображається, опростується і захищається.

Смирenna людина сприймає нормально, коли хтось інший займає її місце, якщо це принесе більш користі для людей, а горда тримається місця і воює за нього, бо переживає за власну значимість.

Смирenna людина вміє бути другою, а не першою; у тіні, а не на виду, а для гордої людини – це смерть, бо вона любить «показуху» і бути першим номером у всьому.

Смирenna людина завжди готова зійти на рівень простої людини і робити будь-яку роботу, не вважаючи себе надто важливою чи святою для незначного завдання чи простої людини, горда ж уважає, що є робота чи люди, які не варті її уваги й часу.

Смирenna людина визнає владу над собою, готова коритися їй і не боїться підзвітності, а горда не любить нікому звітуватися чи коритися, хоче панувати над іншими, віддавати накази, але не виконувати їх.

Смирenna людина визнає свою потребу в інших, просить про допомогу і приймає її, а горда нікого не потребує, їй важко приймати допомогу від інших і тим більше просити про це.

Смирenna людина вміє терпіти й чекати, а горда швидко гнівається і дратується через очікування: вона не любить стояти в заторах чи чергах, бо це нагадує їй, що вона не головна і від неї нічого не залежить, тому постійно шукає нагоди «зрізати кути».

Смирenna людина дякує за допомогу

навіть у дрібних і звичних речах, а горда сприймає все як належне («нічого особливого, вони просто зробили те, що і мали зробити для мене») і мало дякує (хіба що заради ввічливості), бо це означає визнати чужу перевагу, доброту чи свою залежність/неспроможність і потребу в допомозі.

Смирenna людина не захоплюється собою, не заціклена на собі, тому не любить хвалитися і привертати увагу до себе, а горда лише про себе думає, говорить, переживає; рекламує і виставляє напоказ себе і все, що її стосується: своє тіло, свій розум, свій досвід, свою думку, свої нагороди, своїх дітей, свою машину, свою роботу, свій телефон... Особливо це видно на сторінках у соцмережах.

Смирenna людина звеличує Бога, віддаючи Йому всю славу і похвалу, дякуючи за все Йому, а горда любить приймати славу і похвалу людей.

Смирenna людина з радістю довіряє Богові, хоча може не мати відповідей на всі запитання життя, а горда вимагає пояснень і відповідей від Бога.

Смирenna людина приймає волю Божу в будь-яких обставинах життя, визнаючи, що Він Той, Хто дає і забирає; а горда звинувачує Бога, ображається на Нього, піддає сумніву Його любов, доброту і всевладдя або навіть заперечує Його реальність.

Смирenna людина завжди розуміє і визнає свою духовну потребу в Спасителі, тому багато молиться, але не надіється на свої духовні дисципліни, практики чи обряди; а горда сама собі спаситель і надіється на свої сили, розум і досвід, свої зв'язки й можливості, свою дисципліну, тому не молиться або робить це рідко.

Ми всі хворі на гордість, схильні думати про себе краще, ніж ми є насправді, та любити себе більше, ніж інших. Корінь всякої гордості – гріховність людини.

Суть гріховності – ідолопоклонство серця людини, яка в основу всього ставить себе і свої бажання. Саме тому приходив Христос – щоб спасти нас від гріховного самолюбвання, від руйнівної гордості й того, що чекає людину за це (гнів Божий і пекло) та дарувати нам свободу бути смиренними, можливість жити для Бога і з Богом вічно.

«А вмер Він за всіх, щоб ті, хто живе, не жили вже для себе самих, а для Того, Хто за них був умер і воскрес» (2 Коринтян 5:15).

Лише Божа благодать здатна з гордого зробити смиренного.

Андрій САВИЧ.

Молитва «Отче наш» містить яскраву тенденцію, виражену в серії прохань про Боже втручання в наше життя: нехай приїде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, подай нам хліб насущний, прости нам провини наші і визволи нас від лукавого. І перше прохання – нехай святиться Твоє Ім'я – цілком гармонійно вписується в цю тенденцію. Ба більше – у Святому Письмі ці слова є синонімом спасіння, яке Бог дає Своему народові.

Ось як про це говорить пророк Єзекиїль: «Так говорить Господь Бог: Не заради вас Я це чиню, доме Ізраїля, а задля Мого святого Імені, що ви осквернили між народами, куди прийшли. Я освячу Моє велике Ім'я, знеславлене між народами, що посеред них ви Його знеславили; і зрозуміють народи, що Я – Господь, – слово Господа Бога, – як явлю Себе, з огляду на вас, святым перед їхніми очима. Я заберу вас з-між народів; Я позбираю вас з усіх земель і приведу вас у вашу країну. Я окроплю вас чистою водою, і ви очиститесь; Я вас очищу від усіх ваших гідот і від усіх ваших кумирів. Я дам вам нове серце, і новий дух вложу в ваше нутро. Я вийму кам'яне серце з вашого тіла й дам вам серце тілесне. Я вложу в ваше нутро Дух Мій і вчиню так, що ви будете ходити в Моїх заповідях та берегти й виконувати Мої установи. Ви житимете в країні, що Я дав батькам вашим, і будете Моїм народом, а Я буду вашим Богом.

Як Бог освячує Своє Ім'я? Об'являючи Себе і спасаючи нас від наших гріхів. Ось про що йдеться в першому проханні Господньої молитви! Бог прославляється в нашому спасінні. Тому що Він робить це не задля нас, а на похвалу слави Своєї благодаті, щоб ніхто не хвалився, щоб уся слава належала тільки Йому одному. Ось про це й закликає Ісус молитися передусім!

Себастьян ТЕГЗА.

ПЕРЕЖИЛИ ТОРНАДО З БІБЛІЄЮ

Зворушлива і вражаюча історія трапилася в американському штаті Кентуккі. Після руйнівного торнадо, що забрало понад 90 життів, дивом вижили двоє немовлят, яких бабуся поклала у ванну разом із ковдрою та Біблією

Двоє хлопчиків Каден і Даллас (віком 15 місяців і три місяці) пережили жакливе торнадо 10 грудня. Батьки дітей залишили їх у бабусі, Клари Лутц, і саме тоді її дім накрив торнадо. У будинку жінки не було підвалу, де можна заховатися від стихії, і вона для порятунку дітей заховала їх у ванну, поклала разом з немовлятами Біблію та накрила ковдрами. Сама намагалася сховатися поруч.

Коли торнадо налетів на дім, жінка втратила ванну з поля зору. Її вдарило по голові бачком з водою, а саму ванну вітер відніс в бік разом з іншими уламками. «Я шукала їх всюди, і гадки не маючи, де діти. Усе, що я могла сказати,

це: «Господи, будь ласка, поверни немовлят. Господи, будь ласка, я благаю Тебе!» – прокоментувала пережите пані Лутц.

Торнадо був такої сили, що відірвав весь будинок від фундаменту і фактично зрівняв його із землею, залишивши лише гору уламків. Руїнації такої сили не давали надії знайти під завалом живих дітей, однак після розчищення завалів хлопчиків знайшли майже неушкодженими. Шерифові та рятувальникам вдалося віднайти ванну із дітьми, і виявилося, що вони майже не постраждали від стихійного лиха.

Ця історія – не єдине свідчення дивовижного порятунку. І всі ці випадки – справжнє чудеса, бо стихія була надзвичайно руйнівної сили. 10 грудня низка потужних торнадо завдали колосальних руйнацій штатам Кентуккі, Арканзасу та Іллінойсу. Стихія затьмарила різдвяний період жителям цих штатів, але навіть у таких ситуаціях Господь діє, і Його любов стає свідченням для багатьох людей.

c4u.org.ua.

СЕКТА - ЯК НЕ ПОМИЛИТИСЯ

Сьогодні багато людей в нашій країні використовують слово «секта» для позначення будь-якої церкви, окрім католицької чи православної. А це неправильно.

За статистичними даними, християнство сповідують 33% населення землі. Найбільш частина всіх християн (понад 1,2 млрд) належать до католицизму.

Другий за чисельністю напрям

християнства – протестантизм. Сьогодні у світі налічується близько 800 мільйонів протестантів.

Третій великий напрям всередині християнства умовно об'єднує віруючих православних церков: їх близько 287 мільйонів осіб.

Тобто християн-протестантів у світі більш ніж утричі більше за православних.

Головною ознакою секти є її деструктивний вплив на особистість і свободу людини – її примусом залучають до певних практик і дійств, обмежують свободу і

вільне волевиявлення.

Тому не варто вважати сектантом когось із тієї лише причини, що він відвідує іншу, ніж ви, церкву. Якщо його життя змінюється на краще, якщо він звільняється від шкідливих звичок, якщо ставиться до вас із любов'ю – не треба «витягати його з секти», тому що саме таким і повинен бути кожен правдивий християнин. Адже християни будують свою віру на Біблії – Божому Слові. І це неминуче і лише позитивно впливає на їхнє життя.

МОВЧАННЯ ЛИШЕ ПОГІРШУЄ СИТУАЦІЮ: ВСЕУКРАЇНСЬКА РАДА ЦЕРКОВ ЗРОБИЛА ЗАЯВУ

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій опублікувала звернення на захист сім'ї від домашнього насильства, в якому наголошує, що «насильство – це не тільки побої, але й приниження, пасивна агресія, фінансові обмеження, сексуальні домагання та інші форми зневаги до гідності людини».

Автори звернення твердять, що така поведінка не має нічого спільного з сім'єю та шлюбом, які задумав Бог, адже в основі сімейних стосунків мають лежати любов, взаємоповага, довіра та прийняття

для кожного члена родини».

Вони також закликають не мовчати: «Помилково вважати, що замовчування домашнього насильства може врятувати шлюб чи вберегти дітей від переживань, адже не зупинене чи не покаране насильство з часом лише зростає», повідомляє risu.ua з посиланням на vrciro.org.ua.

ВІРУЮ

ОБМАН

Вас хоча б раз у житті обманювали? А ви самі когось обманювали? Переконали, що ця тема дуже актуальна для всіх. На жаль, і я належу до числа людей, яких обманювали, і зізнаюся, сам не раз колись говорив неправду.

У дитинстві зі мною трапився один смішний випадок, коли я став жертвою брехні. Було мені тоді сім чи вісім років. Надворі хазяйнувала зима. Одного разу старші хлопці, розмовляючи поміж собою, сказали, що на морозі торкнутися язиком до санчат – це дуже добре і чудово. Я уважно слухав розмову і вирішив спробувати цього «чудового». Увечері, повертаючись додому, торкнувся язиком, правда, не до санчат, а до металевого стовпа. Та замість того, щоб торкнутися лише кінчиком язика, я притулився всією поверхнею. Того вечора, як то кажуть, мороз аж потріскував.

Язавмер, чекаючи, коли настане те «чудове». Ніщо не настало. Що ж, потрібно йти додому. Але мені не вдалося це зробити, тому що я не зміг відірвати свого язика... Я злякався. Що робити? Тільки кричати що є сили. На крик вибігла мама, ввімкнула світло і побачила дивну, незрозумілу картину: її син у кумедній позі стоїть біля стовпа і кричить.

Коли мама зрозуміла, у чому річ, вона відірвала мій язик від того стовпа. Цей випадок закінчився невеликими подряпинками. Але не завжди так комічно закінчується обман.

Звідки ж взявся обман? Якби я був атеїстом, то вирішив би, що обман виник у процесі

еволюції. У науковому світі існує такий термін, як мімікрія, тобто спосіб маскуванню – коли різні тварини, комахи чи птахи мають відповідне забарвлення, яке дозволяє їм заховатися у кроні дерев, у траві чи у воді. І таким чином стараються ввести в оману хижаків. Тож це певний спосіб обманювати, вводити в оману.

Якщо насправді обман був одним із рухів еволюції, тоді чому на сьогодні більшість людей вважає, що обман – це недобре, це зле, за обман деколи варто навіть судити... Адже нікому не хочеться, щоб йому брехали. Хоча хтось може сказати, що обман – це спосіб вижити, здатність триматися на поверхні.

Я не атеїст і відкидаю ідею, що обман виник у процесі еволюції на якомусь етапі розвитку людства. Я впевнений, що Біблія – правдива книга, яка дуже гарно й переконливо розповідає нам, хто ми, звідки і куди йдемо. Біблія говорить, що батьком усякої брехні, всякої неправди є диявол, сатана. З часу гріхопадіння перших людей усі почали обманювати.

Чому ми кажемо неправду?

Інколи для того, щоб уникнути справедливо-го покарання за якийсь неправильний вчинок.

Інколи, щоб було добре комусь, або навпаки – було недобре. Інколи просто так, за звичкою або для власної вигоди. Ти купуєш цукор на базарі і запитуєш: «Цукор сухий?». Тобі відповідають: «Аякже! У нас у пакетах рівно кілограм». Ти приносиш цей цукор додому, важиш – і дізнаєшся, що щонайменше 100 грамів там не вистачає і не такий вже він і сухий...

Обман потрапив майже у всі сфери життя. Він присутній у рекламі, у газетах, на телебаченні, у політиці, у судових залах, навіть у церкві. Це дуже прикро, але правда. Здається, що обман пронизав суспільство наскрізь...

Обманювати – це недобра, страшна звичка. І рано чи пізно людина обов'язково понесе наслідки своєї брехні.

Хтось обманює батьків, прийшовши зі школи. Хтось обманює, коли стоїть за прилавком і щось продає. Хтось обманює на вулиці простих перехожих. Хтось обманює тоді, коли його питають: «Як твої справи?». І він каже: «Добре», хоча насправді не зовсім добре.

Хтось обманює на роботі, кажучи неправду своєму шефові або підлеглим. Хтось каже неправду дружині чи дітям.

Найбільший брехун

Уявіть, що людство вирішило встановити таку собі нагороду – скажімо, той самий Оскар, тільки вже не за найкращий фільм, а найбільшому брехуну. Кого би мала обманути людина для того, щоб отримати Оскар? Відповідь проста: саму себе. Навіть якщо якомусь політику вдалося водити за носа цілу державу і парламент, він ще не найбільший обманщик.

Найбільшим обманщиком може бути проста людина. Кожен із нас. Варто лише обманути самого себе. Невже таке буває? Виявляється, буває: «Хіба ви не знаєте, що неправедні не впадкоують Божого Царства? Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідоляни, ні перелюбники, ні блудодійники, ні мужоложники, ні злодії, ні користолоубці, ні п'яники, ні злоріки, ні хижаки Царства Божого не впадкоують вони!» (1 Коринтян 6:9-10).

Як не обманути самого себе?

Людина, яка займається подібними речами,

може заспокоювати себе: я ж час від часу хожу до церкви, молюся, читаю Біблію. Нічого страшного, що в моєму житті є кілька грішків, які мені приємні, солодкі, з якими я не збираюся попрощатися. Однак я сподіваюся на милість Божу. І коли Христос прийде вдруге, думаю, Він візьме мене до Себе. Я не найгірший серед тих, хто називає себе християнином.

Апостол Павло, натхненний Святим Духом, каже нам: не обманюйтеся. Якщо ви живете таким чином, робите такі речі – не обманюйтеся, не надійтеся, що будете в числі тих, хто успадує Царство Небесне.

І ще один уривок: «Не дайте себе звести, товариство лихе псує добрі звичаї!» (1 Коринтян 15:33). Тому якщо ви маєте за друзів людей негідних, недобрих і думаєте, що залишитеся хорошими, не такими, як вони – ви помиляєтеся. Ви обманюєте самих себе. Товариство лихе псує добрі звичаї. Думайте, з ким товаришувати і дружити.

І ще Святе Писання каже: «Не обманюйтеся, Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне!» (Галатів 6:7). Є люди, які вважають, що через неправду, грубість, несправедливість, жорстокість, нечесність можуть досягнути вершин слави, успіху чи то в бізнесі, чи в політиці. Дійсно, немало людей, досить можливих, відомих і багатих, піднялися до вершин не зовсім чесними способами. Але апостол Павло каже: не обманюйтеся. Бо що ви сієте, те й пожнете – якщо не завтра, якщо не через 10 років, то, можливо, через 40, а ні – то у вічності.

Якщо ви сієте неправду – ви пожнете неправду. Якщо сієте брехню – пожнете недовіру до себе. Якщо сієте гордість і грубість, пожнете те саме у власному житті. Якщо ви немилосердні, жорстокі і не знаєте, що таке прощати комусь, – одного дня самі відчуєте, що таке непростення. Якщо ви любите лише себе, одного дня виявите, що ви залишилися самі. Що людина сіє, те й пожне...

А той, хто каже правду, – приємний Богові. І Бог таку людину благословить.

Станіслав ГРУНТКОВСЬКИЙ.

У СВІТІ БАЙДУЖОСТІ В УКРАЇНІ ВІДБУВСЯ ЖІНОЧИЙ МОЛИТОВНИЙ СНІДАНОК

Скільки горя можна зустріти нині в багатьох сім'ях. Бід на землі багато – це знає кожен. І яка наша реакція на чужий біль?

Згідно зі словником байдужість – це стан людини, в якому вона не виявляє ані найменшої цікавості до будь-чого. Життєві кредо такої людини – «Моя хата скраю – нічого не знаю», «Після нас – хоч потоп».

Але чи цьому вчить нас Господь Ісус Христос? Звичайно ж, ні. Його життя і дії були абсолютною протилежністю до байдужості – вони завжди були наповнені любов'ю. І він попереджав про небезпеку зростання байдужості серед людей: «І через розріз беззаконства любов багатьох охолоне» (Матвія 24:12). Байдужість – це і є наслідок охолодження любові.

Як Бог ставиться до байдужості?

Відповідь на це питання нам дає відома, мабуть, всім притча про доброго самарянина (Луки 10:30-37). Це історія про байдужість, яку виявили щодо пограбованої і пораненої людини священник і левит, і про самарянина, який з любов'ю потурбувався про нещасного.

А згадаймо звернення до Лаодикійської церкви: «І ангелові Лаодикійської Церкви напиши: так говорить Амінь, свідок вірний і істинний, початок створіння Божого: знаю твої діла; ти ні холодний, ні гарячий; о, якби ти був холодний або гарячий! Але оскільки ти теплий, а не гарячий і не холодний, то викину тебе з уст Моїх» (Об'явлення 3:14-16).

Байдужість тут описана як стан теплоти: «Ні холодний, ні гарячий». І обидва тексти засвідчують негативне ставлення Господа до байдужості.

У притчі про доброго самарянина Ісус навчає поводитися так, як добрий самарянин. Що ж до другого уривка,

то ставлення Господа до байдужості виражене в 16-му вірші: «Але оскільки ти теплий, а не гарячий і не холодний, то викину тебе з уст Моїх».

Розділити радість або біль з людиною – не так просто, як це видається на перший погляд. Настає апостола Павла: «Радійте з тими, хто радіє, і плачте з тими, хто плаче» (Римлян 12:15) виглядає легкою до того моменту, поки не трапиться нагода так вчинити. Неможливо змусити себе за когось радіти або комусь співчувати. Можна, звичайно, зобразити на обличчі посмішку або співчуття, але навряд чи це те, про що писав апостол Павло. Швидше, він мав на увазі наше серце, сповнене любов'ю. З такого серця може виходити і співчуття, і радість за ближнього.

Любов протилежна байдужості. Бог хоче, щоб ми, Його творіння, струсили з плечей метушню, усвідомили, яку високу мету Він вклав у життя кожного. І ця мета – любов до Нього і до нашого ближнього.

Один із законників, спокушаючи Христа, запитав: «Учителю, яка заповідь найбільша в законі? Ісус сказав йому: полюби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всією думкою твоєю. Це є перша і найбільша заповідь. Друга ж подібна до неї: люби ближнього твого, як самого себе. На цих двох заповідях утверджується весь Закон і Пророки» (Матвія 22:36-40). Ісус не розділяє тут любов до Бога і любов до ближнього. Вони взаємозв'язані.

Саме такою любов'ю служила людина, а значить і Богові, мати Тереза. Вона сприймала Євангеліє як пряме керівництво до дії, тобто буквально, оскільки вважала кожне слово звернення безпосередньо до себе. У кожній людині вона бачила образ Христа. Тому й змогла, перемігши страх, доглядати за прокаженими, торкатися їхніх виразок готичними руками. І, не звертаючи уваги на поганій запах, що виходив від ран, не цуралася жодної роботи. І всім відомі її

слова у відповідь на чийсь репліку, що й за мільйон доларів він би не робив такого: «За мільйон доларів і я не стала б робити цього. Тільки безкоштовно. З любові до Христа».

Чи наповнене ваше серце любов'ю?

Гріх зробив людину егоїстом, а егоїст не здатний любити. Натомість Господь Ісус Христос зійшов із небес як Син Божої Любові: «Бо так полюбив Бог світ, що віддав і Сина Свого Єдинородного» (Івана 3:16). Божий Син, виконуючи волю Отця, прийшов до людей, щоб показати їм, що таке любов. Він жив життям любові і помер смертю любові. А коли зійшов на небеса, то послав на землю Духа любові, який допомагає нам знищувати в собі егоїзм, заздрість, гордість і плекати в серцях любов Божу. Біблія каже, що «Плід Духа – любов».

Антон Чехов писав: «Байдужість – це параліч душі, передчасна смерть». І дійсно, байдужість – це ознака духовно мертвої людини, людини невідродженої. Таких людей Ісус називав «мерцями».

Байдужість – це частина характеру нечестивих, а прояви любові, співчуття, турботи й бажання допомогти – ознака праведних, які роблять добро як саме собою зрозуміле.

Яка ціна нам, християнам, якщо ми відвертаємося від людей, які переживають горе, злидні або якесь розчарування; якщо бачимо гріх і не робимо нічого, щоб зупинити його? Яка нам ціна нам, якщо ми не виконуємо веління нашого Господа?

Що виберемо сьогодні ми, послідовники Христа: байдужість, із якою жити легше, а чи все-таки любов і наслідуватимемо приклад нашого Господа: нагодуємо голодного, перев'яжемо рани пораненому, розповімо людям, що гинуть, про Божу любов і звільнення від гріха...

Бог – проти байдужості. Віруюча людина – це людина активної позиції.

Лілія ПОГОРЕЛАЯ.

Перший Всеукраїнський жіночий молитовний сніданок під назвою «Сім'я – колыска Божої любові» пройшов у Києві. У заході взяли участь 100 жінок.

«Мета цього заходу – об'єднати жінок з різних регіонів та конфесій в одній молитві перед великим святом Різдва», – пояснила Наталія Федорчук, голова ВГО «За сімейні цінності».

У молитві за Україну та сімейні цінності на такого роду заходах вже моляться громадські та релігійні діячі, представники культури, освіти, медицини, голови обласних рад та облдержадміністрацій, міські голови, депутати всіх рівнів, представники ділових кіл та волонтери. Тепер до молитви в єдності долучилися й українські жінки.

Організатори заходу – ВГО «За

сімейні цінності» та «Рух молитовних сніданків» зазначили, що Всеукраїнський жіночий молитовний сніданок відбувся вперше в історії України. Основна ціль сніданку – підкреслити роль жінки та молитися за сімейні цінності.

Учасниці заходу стоячи привітали матерів загиблих Героїв України та матерів захисників, зниклих безвісти. Уповноважена президента у справах волонтерів Наталія Пушкарєва зазначила, що без тендітних жіночих плечей волонтерство було б неможливим.

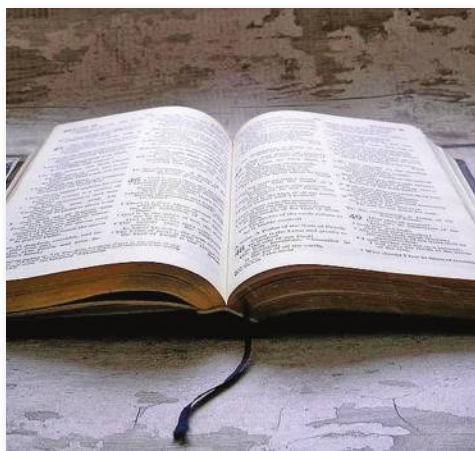
Під час Молитовного сніданку лунали молитви: за Україну та її добробут, українських захисників, дітей, батьків, а також за жінок, які пережили насильство, жінок-медиків, працівників культури та освіти, науковців. Особливо натхненно звучали молитви за сім'ї, де виховуються діти з особливими потребами.

ВІРУЮ

36 БІБЛІЙНИХ ВИСЛОВІВ, ЩО УВІЙШЛИ В УКРАЇНСЬКУ МОВУ

Українська мова – скарбниця слів, висловів, діалектів. Ми щоденно вживаємо безліч слів, про походження яких часто й не задумуємося. Оскільки християнське вчення з давніх часів було частиною культури українця, багато біблійних цитат увійшли в його повсякденне спілкування. Деякі з них стали настільки побутовими, що лише занурившись в походження вислову, можна знайти початок у... Біблії.

Як Адамові діти, ми пізнаємо одне одного по плодах, несемо свої важкі хрести, жнемо те, що посіяли, стукаємо, щоб нам відчинили. Ми на сьомому небі, коли живемо, як сіль на землі, а ті, хто живе, як Хома невірний, часто стають сліпими поводирями сліпих. Ми намагаємось не бити око за око, щоб не нести Каїнову печать на собі, а любити одне одного.

Як вам написане? Цей абзац складається з 12 українських біблійних фразеологізмів. Це абсолютно розмовна мова і, попри глибоке походження, ми навчені швидко вилловлювати з вислову сенс. Таких висловів в українській мові дуже багато, вже не кажучи про похідні та вигукі, як-от «слава Богу!», а також ті, які стосуються історії християнства, – на кшталт, фразеологізму «Варфоломіївська ніч» (жорстока розправа).

Від хрещення Русі 988 року Церква була тою чи іншою мірою частиною суспільних процесів, освіти та дозвілля українців. Це одна з основних причин, чому Валуєвський циркуляр 1863 року забороняв публікацію релігійних, навчальних та освітніх книг, а Емський указ 1876 року підсилював ту заборону. Адже в домі пересічного українця не обов'язково були художні книги, але були релігійні – Євангелія, Пісенники тощо. Тому не дивно, що й досі носії української мови часто вживають релігійні вислови.

Фразеологізми, які прийшли до нас із Біблії

Агнець Божий – безвинна жертва; покірлива людина. «Наступного дня Іван бачить Ісуса, що до нього йде, та й каже: Оце Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере!» (Івана 1:29).

Адамове ребро – Єва; жінка. «І вчинив Господь Бог, що на Адама спав міцний сон, і заснув він. І він узяв одне з ребер його, і тілом закритим його місце» (Буття 2:21).

Адамові діти – нащадки першої людини Адама, рід людський. «І було Адамових днів по тому, як він Сифа породив, вісім сотень літ. І породив він синів і дочок» (Буття 5:4).

Альфа та Омега – початок і кінець чого-небудь; головне в чомусь, основа, зміст, сутність чого-небудь. Вислів походить зі слів

Бога з книги Об'явлення 21:6: «І сказав Він мені: Сталося! Я Альфа й Омега, Початок і Кінець. Хто прагне, тому дармо Я дам від джерела живої води».

Берегти як зіницю ока – пильно оберігати, старанно доглядати, охороняти що-небудь або кого-небудь. Давид звертається до Бога в молитві про захист: «Хорони Ти мене, як зіницю Свою, дочку ока, у тіні Своїх крил захирай Ти мене» (Псалм 17:8).

Бути на сьомому небі – радіти, бути задоволеним. Вислів про сьоме небо пішов з однієї з течій юдаїзму. Відповідно до їх інтерпретації, Бог створив всесвіт із семи небес. Сьоме небо – це місце, де знаходиться Божий трон. Відповідно бути на сьомому небі – означає досягнути вершини та бути біля Бога.

Вавилонське стовпотворіння – метушня, безладдя, гармидер, галас. Вислів походить з історії про Вавилонську вежу: «І тому то названо ймення йому: Вавилон, бо там помішав Господь мову всієї землі. І розпорозив їх звідти Господь по поверхні всієї землі» (Буття 11:9).

Випити чашу свою – перетерпіти всі нещасть, дійти до кінця у важкій справі. Це вислів з молитви Ісуса в Гетсиманському саду перед стратою: «Отче, як волієш, прonesи мимо Мене цю чашу! Та проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля!» (Луки 22:42).

Вовки в овечій шкурі – лицемірні люди, які під маскою доброзичливості приховують злі наміри. «Стережіться фальшивих пророків, щоб приходять до вас ув одежі овечій, а всередині хижі вовки» (Матвія 7:15).

Голос волаючого в пустелі – попередження, прохання, що залишається без відповіді, без уваги. Це опис служіння Івана Хрестителя: «Відавав: Я голос того, хто кличе: В пустині рівняйте дорогу Господню, як Ісаїя пророк заповів» (Івана 1:23).

Гідний плід покаяння – глибоке і помітне покаяння. «Отож, учиніть гідний плід покаяння. І не починайте казати в собі: Маємо батька Авраама. Бо кажу вам, що Бог може піднести дітей Авраамові з цього каміння» (Луки 3:8).

Камінь спотикання – велика перепона, перешкода. Цей вислів пішов з опису служіння Ісуса, що став перепорою для тих, хто Його не прийняв. «Отож бо, для вас, хто вірує, Він коштує, а для тих, хто не вірує камінь, що його занедбали були будівничі, той наріжним став каменем, і камінь спотикання, і скеля спокуси, і об нього вони спотикаються, не вірячи слову, на що й призначені були» (1 Петра 2:7-8).

Кара Бога – несприятливі життєві обставини, які настають безпосередньо після поганого вчинку або пізніше. Цей вислів пішов від історії про 10 кар Божих на Єгипет, коли фараон заборонив вивести євреїв і жорстоко до них ставився. «Тому скажи синам Ізраїлевим: Я Господь! І Я виведу вас з-під тягарів Єгипту, і визволю вас від їхньої роботи, і звільню вас витягненням раменом та великими присудами» (Вихід 6:6).

Каїнова печать – братовбивчий злочин. «І говорив Каїн до Авеля, брата свого. І сталося, як були вони в полі, повстав Каїн на Авеля, брата свого, і вбив його» (Буття 4:8).

Кидати перла свиням – говорити марно, доводити щось тому, хто не може збагнути, не здатний або не хоче зрозуміти того, що йому кажуть. «Не давайте святого псам, і не розсіпайте перел своїх перед свинями, щоб вони не потоптали їх ногами своїми, і обернувшись, щоб не розшматували й вас...» (Матвія 7:6).

Книжники й фарисеї – лицеміри, які вчать інших, як треба жити, а самі свідомо чинять беззаконня. «Горе ж вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що перед людьми починаєте Царство Небесне, бо й самі ви не входите, ані тих, хто хоче ввійти, увійти не пускаєте!»

(Матвія 23:13).

Козел відпущення (цап відбуйвайло) – людина, на яку постійно звалюють чужу провину; яка незаслужено несе відповідальність за гріхи інших. «І принесе Аарон козла, що на нього вийшов жеребок для Господа, і вчинить його жертвою за гріх. А козел, що на нього випав жеребок для Азазеля, буде поставлений живим перед Господнє лице, щоб очистити його, і щоб послати його до Азазеля на пустиню» (Левит 16:9-10).

Манна небесна – несподівані життєві блага, щось бажане, легкодоступне. Коли євреї були в пустелі та потребували їжі, Господь благословив їх манною, яка падала з неба. «І назвав Ізраїлів дім їм їм тому: манна. Вона була, як коріяндрове насіння, біла, а смак її, як тісто в меду» (Вихід 16:31).

Не судить і судимі не будете – осудження інших людей призведе до того, що тебе також осудять. «Не судить, щоб і вас не судили; бо яким судом судити будете, таким же осудять і вас, і якою мірою будете міряти, такою відміряють вам» (Матвія 7:1-2).

Невсипує око – людина, яка пильно слідкує за кимось, турбується, не пропускає небезпек. «Оце не дрімає й не спить Сторож Ізраїлів!» (Псалом 121:4).

Несті свій хрест – терпляче зносити труднощі; виконувати свій обов'язок до кінця. «Промовив тоді Ісус учням своїм: Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста, та й іде вслід за Мною» (Матвія 16:24).

Обітована земля – заповітна мета, мрія. Сталий вислів на опис краю, що Бог пообіцяв Аврааму, Ісаку та Якову. «І промовив Господь до Авраама: Вийди зо своєї землі, і від родини своєї, і з дому батька свого до Краю, який Я тобі покажу» (Буття 12:1).

Око за око, зуб за зуб – уживається для вираження прагнення помститися за вчинене зло, несправедливість, образу; відплата тим самим. «А позосталі будуть слухати, і будуть боятися, і більш вже не будуть робити серед себе такого, як та річ зла. І не змілосердиться око твоє: життя за життя, око за око, зуб за зуба, рука за руку, нога за ногу» (Повторення Закону 19:20-21).

Умити руки – ухилитися від участі в якій-небудь справі, знімати з себе відповідальність. «І, як побачив Пилат, що нічого не вдіє, а неспокій ще більший стається, набрав він води, та й перед народом умив свої руки й сказав: Я невинний у крові Його! Самі ви побачите...» (Матвія 27:24).

Перековувати мечі на орала – роззброїтися, відмовитися від воєнних намірів. «І Він буде судити між людьми, і буде численні народи розсуджувати. І мечі свої перекують вони на лемеші, а списи свої на серпи. Не підійме меча народ проти народу, і більше не будуть навчатись війни!» (Ісаї 2:4).

Підставити ліву щоку – відповісти добром на зло; не провокувати насилля; пробачити. «Ви чули, що сказано: Око за око, і зуб за зуба. А Я вам кажу не противитись злому. І коли вдарить тебе хто у праву щоку твою, підстав йому й другу. А хто хоче тебе позивати й забрати сорочку твою, віддай і плаща йому» (Матвія 5:38-40).

Пізнавайте за плодами – людину варто оцінювати за результатами її життя, поведінки, а не вірити першому враженню. «По їхніх плодах ви пізнаєте їх. Бо хіба ж виноград на тернині збирають, або фігі із будяків?» (Матвія 7:16).

Розпіни, розпіни його – вислів, що символізує мільйонів натовпу. Спочатку люди готові лестити та хвалити, а потім раптово зненавидіти. Так було з Ісусом, Якого зустріли в

Єрусалимі з вигуками: «Осанна!», а потім вже на суді волали: «Розпіни!» «Та кричали вони й говорили: Розпіни, розпіни Його!» (Луки 23:21).

Скарби земні й скарби небесні – матеріальні речі поступають вічним і духовним цінностям. «Не складайте скарбів собі на землі, де нищить їх міль та іржа, і де злодії підкопуються й викрадають. Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа їх не нищить, і де злодії до них не підкопуються та не крадуть. Бо де скарб твій, там буде й серце твоє!» (Матвія 6:19-21).

Корчити Лазаря – прикинутися нещасним, безпомічним, безталанним. У Євангелії від Луки (16:20-21) розповідається про жеребра Лазаря, який, покритий струпами, лежав коло воріт багача і радіє, коли падали з чужого столу. У розмовній мові сенс історії був втрачений, і замість співчуття до Лазаря вислів став негативною оцінкою неправдивої людини.

Сліпі проводирі сліпців – вислів про людей, які не мають здорового глузду або знань, проте поводяться, як знавці теми, та ведуть за собою інших. «Залишіть ви їх: це сліпі поводять сліпих. А коли сліпий водить сліплого, обоє до ями впадуть...» (Матвія 15:14).

Стукайте і відчинять – важливість постійності в пошуку допомоги, бо завжди є шанс отримати те, що шукаєте. «Простіть і буде вам дано, шукайте і знайдете, стукайте і відчинять вам; бо кожен, хто просить одержує, хто шукає знаходить, а хто стукає відчинять йому» (Матвія 7:7-8).

Сіль землі – найвидатніші представники певного суспільства; люди, які слідує вченню Ісуса Христа. «Ви сіль землі. Коли сіль ізвітріє, то чим насолити її? Не придасться вона вже нінащо, хіба щоб надвір була висипана та потоптана людьми» (Матвія 5:13).

Хома невірний – про людину, яка в усьому сумнівається, нікому не вірить. «А Хома, один з Дванадцятьох, званий Близнюк, із ними не був, як приходив Ісус. Інші ж учні сказали йому: Ми бачили Господа!.. А він відказав їм: Коли на руках Його знаку відцвяхного я не побачу, і пальця свого не вкладаю до відцвяхної рани, і свої руки не вкладаю до боку Його, не ввірю!» (Івана 20:24-25).

Що посієш, те й пожнеш – постійність причинно-наслідкових зв'язків. «Не обманюється, Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне!» (Галатів 6:7).

Ціна зради – смерть – результати зради завжди будуть гіршими, ніж те благо, яке зрадник хотів отримати. «Тоді Юда, що видав Його, як побачив, що Його засудили, розкаявся, і вернув тридцять срібняків первосвященникам і старшим, та й сказав: Я згрішив, невинну кров видавши. Вони ж відказали: А нам що до того? Дивись собі сам... І, кинувши в храм срібняки, відійшов, а потому пішов, та й повисився...» (Матвія 27:3-5).

Ягнята серед вовків – смирна, чиста, невинна людина серед жорстоких людей. «Оце посилаю Я вас, як овець між вовки. Будьте ж мудрі, як змії, і невинні, як голубки» (Матвія 10:16).

Це далеко не повний список біблійних висловів, які потрапили в українську мову! І ми бачимо, наскільки велику роль в житті українця відігравало Слово Боже. Навіть не читаючи Біблію, людина може з цих висловів мати уявлення про християнські цінності – смиренність, милосердя, мудрість, вірність. Тому коли наступного разу хтось із ваших знайомих викристане у своїй мові біблійний вислів, розкажіть йому про походження цього вислову, а потім – про Біблію та Бога. Адже наше завдання – всюди бути сіллю землі.

«ТИХАЯ НІЧ, ДИВНАЯ НІЧ!»

Дивовижна історія написання цієї відомої різдвяної пісні може дати нам важливий урок, особливо актуальний під час Різдва, яке святкується в умовах пандемії внаслідок COVID-19.

1815 року виверження вулкану індонезійської гори Тамбора викликало широкомасштабну зміну клімату по всій Європі. 1815 рік був названий «роком без літа», тому що воно було дуже холодним. Снігові

бурі траплялися навіть у середині літа. Врожаю не було, почався голод. Паства священника Йозефа Мора, який служив в австрійському місті Зальцбургу, жила у злиднях, страждала від голоду і втрат, перебувала під гнітом почуття безнадії, але

непохитна віра давала Йозефу сили продовжувати боротися і давати розраду своїй пастві. 1816 року він написав вірш із шести куплетів, де висловив надію, що попри все є Бог, Який ними опікується.

У 1818 році, незадовго до Різдва Христового, від Франца Грубера, місцевого шкільного вчителя і церковного органіста, священник довідався, що орган, який був пошкоджений, коли річка Зульцбах затопила церкву, не відремонтують до

Святевечора.

Тоді Мор попросив Франца Грубера написати мелодію для його вірша, щоб це послання надії можна було виконати під акомпанемент гітари. Часу було обмаль, але Грубер мелодію написав. Того вечора на богослужінні священник Мор грав на гітарі і в дуєті із вчителем Грубером співав щойно складену пісню.

Прекрасна мелодія Франца Грубера різко контрастує з його важким життям. Із дванадцяти дітей Грубера

тільки четверо дожили до дорослого віку, і він двічі овдовів. Франц не вважав свою пісню якоюсь особливою та описав її як «просту композицію». Можливо, вона і була простою, однак і просте може бути потужним, і Бог може використовувати це особливим чином.

Щороку під час Різдвяних свят християни співають цю пісню. І щоразу вона приносить надію всім, хто готовий слідувати за Ісусом.

ВІРЮЮ

ЯКИХ ЛЮДЕЙ ВЖИВАЄ БОГ

Коли до якогось міста приїжджають важливі люди, кожен це знає. Їх урочисто зустрічають в аеропорту, дарують квіти, приділяють багато уваги. Різдвяна історія показує, що Бог робить по-іншому. Він вживає людей, яких ми можемо не помічати.

Одного разу пізно вночі найголовніша Людина в історії світу дісталася до міста, але зупинилася не в п'ятизірковому готелі. Ісус був ввезений у Вифлеєм через лоно юної дівчинки, яка народила у хліві. Ми всі знаємо історію Різдва: Немовля, хлів, пастухи і мудреці. У цій знайомій історії приховано дивовижне одкровення: Божий шлях полягає в тому, щоб ігнорувати помпезність і вживати непомітних.

Марія

Марія була дівчинкою-підлітком з маленького міста. У біблійні часи жінки не вважалися важливими людьми, а тим більше підлітки. Додайте їй вагітність, і ви отримаєте справжню «ніщо». Марія була Божим вибором. Вона зачала Немовля Ісуса силою Святого Духа. Бог вважав її важливою і дав їй важливе завдання!

Йосип

Йосип був просто робочою людиною. Він стояв перед вибором між довірою до Бога та захистом репутації у своєму маленькому місті. Але репутація належить важливим людям, і більшість важливих людей були в Єрусалимі. Йосип сказав

«так» сорому, любові і Богу, тому Бог вибрав Йосипа за прийомного батька Спасителя світу.

Пастухи

Пастухи – неважливі люди, ба більше: це люди нижчого ґатунку, які працюють на вулиці. У той час наглядати за вівцями не було дуже важливою роботою. Та однак пастухів першими запросили на свято; вони бачили, як небо розкрилося, і почули пісню небес. Лише за одну зимову ніч ці соціальні маргінали стали свідками Божої слави більше, ніж усі священники в Єрусалимі.

Мудреці

Мудреці були багатими язичницькими астрологами. І іноземцями. Іноземці мають неправильну релігію, неправильний одяг і неправильні священні книги – проте Отець запросив їх відсвяткувати народження Царя.

Єлизавета і Захарія

Єлизавета і Захарія були доброзичливим старим подружжям, яке займалося нешкідливою релігійною діяльністю. Це ті люди, яких суспільство ігнорує, якщо тільки вони не йдуть занадто повільно по шосе. Цю бездітну пару несподівано покликали виховати

найбільшого пророка старозаповітної традиції і – предтечу Месії.

Анна і Семен

Анна і Семен: самотні та старі, двоє майже невидимих для людей у Єрусалимі. Невидимих для всіх, окрім Святого Духа. Дух Божий десятиліттями шепотів їм, що вони стануть свідками найважливішої події в історії людства. Навіть після того, як вони тримали Немовля Ісуса того дня на руках у храмі, світ вважав їх людьми з околиць суспільства. Але Семен та Анна були в Божому таємному плані за десятиліття до того, як решта світу дізналася, що відбувається.

Пришестя

Секретне послання різдвяної історії – Бог запрошує тих, хто був ніким. І коли Бог запрошує вас до столу, Він забезпечує всім, що вам потрібно. Владні, красиві та круті можуть і не потрапити на свято. Їх запрошують, але вони завжди занадто зайняті розбудовою власних царств. Тим часом Царство Боже наповнюється людьми, яких ніхто не помічає. Якщо ви – ніхто, радійте! Ви недалеко від Царства Божого.

Рей ГОЛЛЕНБАХ.

УКРАЇНЦІ ЖИВУТЬ НА 12 РОКІВ МЕНШЕ, НІЖ ІНШІ ЄВРОПЕЙЦІ

Середня тривалість життя українця на 12 років коротша, ніж у жителів інших країн Європи. При цьому на фоні низької народжуваності в країні ці показники вказують на дуже швидкі темпи зниження чисельності українців, порівняно з іншими народами, говорить директорка Інституту демографії та соціальних досліджень ім. М.В. Птухи НАН України, академік НАНУ Елла Лібанова.

«Якщо оцінити середньорічні темпи скорочення населення – саме природного скорочення, то вони в Україні не такі вже й видатні. Тут інше відбувається – в Україні на тлі низької народжуваності не спостерігається зростання тривалості життя. Ось про що треба кричати й бити на сполох, бо в середньому українці живуть на 12 років менше, ніж населення в економічно розвинених країнах», – пояснює Елла Лібанова.

При цьому головною причиною скорочення життя є не соціально-економічні показники, а нездатність та низька мотивація українців вести здоровий спосіб життя. За даними Всесвітньої Організації Охорони Здоров'я, 20% смертей спричиняє навколишнє середовище, 20% – генетичні фактори,

10% – система охорони здоров'я, 50% – спосіб життя.

«З абсолютно неприпустимим способом життя більшості наших чоловіків пов'язано те, що в нас різниця 10-11 років щодо тривалості життя чоловіків і жінок. До речі, це феномен колишнього Радянського Союзу. Навіть в Естонії, Литві, Латвії гендерна різниця тривалості життя така сама жаклива», – розповідають науковці.

При цьому смертність, що вища за народжуваність, є особливістю не лише країн Європи, а й усіх економічно розвинених країн. Із 1960 року в жодній європейській країні народжуваність не забезпечувала просте відтворення населення.

зп.и.а.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса: вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1 (на Майзлях).

ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса: вул. ГАЛИЦЬКА, 203
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

...Бог є любов...
(1 Івана 4:16)

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ «Спасіння» м. Прага

Неділя 13:00
П'ятниця 19:00 (співанка)
Субота 19:00 (молитовне)

Na Doubkové 2040/8 Praha 5 Smíchov

+420608254334 Леонід
+420773456214 Анатолій
+420608704828 Олександр

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruuy.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається: Неділя - 11:00 П'ятниця - 18:30

За адресою: м. Львів, вул. В. Великого, 4 Чекаємо вас!

«НЕ ЗАГУБЛЕНА РІЧ»: У КИЄВІ ВОЛОНТЕРИ РОЗВІСИЛИ ТЕПЛІ ШАРФИ

Волонтери Товариства Червоного Хреста України організували акцію «Добрий шарф».

Щоб потурбуватися про тих, кому дуже холодно, волонтери Подільської районної організації Товариства Червоного Хреста в Києві на одній із вулиць розвісили теплі шарфи.

замислилася над тим, що люди, які опинилися в тяжких життєвих ситуаціях, дуже потребують теплих речей. Наступного дня вона організувала передачу одягу на вулиці міста. Нині волонтери активно підтримують акцію «Добрий шарф» та постійно поновлюють теплі речі на вулицях столиці.

Ви також можете долучитися до акції та залишити свій теплий шарф для нужденних або ж організувати таку акцію у своєму місті.

На кожному з них прикріплено напис: «Не загублена річ. Холодно? Візьми частинку тепла». Кожен охочий може взяти собі чистий теплий шарф та зігрітися.

Ідея акції зародилася у США в 2008 році. Після однієї з вуличних виставок з оформлення плетеними речами дерев Єлизабет Сімонс

ВІРУЮ

№ 1 (276)
січень 2022 р.

Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р UA 593366770000026001052535352, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: <http://viruuy.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.